

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1, 2, 3 i 4 decyzji Komisji C(2008) 5955 wersja ostateczna z dnia 15 października 2008 r. (sprawa COMP/39.188 — Banany), w zakresie w jakim dotyczy skarżącej;
- ewentualnie znaczne obniżenie grzywny nałożonej na skarżącą na mocy art. 2 lit. c) tej decyzji;
- ewentualnie stwierdzenie nieważności art. 1 i 3 tej decyzji, w zakresie w jakim dotyczą skarżącej;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach niniejszej skargi skarżąca wnosi o stwierdzenie — na podstawie art. 230 WE — nieważności decyzji Komisji C(2008) 5955 wersja ostateczna z dnia 15 października 2008 r. (sprawa COMP/39.188 — Banany) dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 ust. 1 WE, w której Komisja uznała, że skarżąca ponosi wspólną i solidarną odpowiedzialność za zachowanie Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert & Co (zwanej dalej „Weichert”). Komisja uznała, że Weichert naruszyła art. 81 WE, uczestnicząc w uzgodnionej praktyce polegającej na koordynowaniu cen referencyjnych bananów przywożonych do ośmiu krajów członkowskich Wspólnoty położonych w Europie Północnej. Ewentualnie skarżąca wnosi o zmianę art. 2 lit c) decyzji, w zakresie w jakim nakłada się w nim grzywnę na skarżącą.

Na poparcie swych żądań skarżąca podnosi osiem zarzutów przedstawionych w czterech częściach.

W pierwszej części skarżąca podnosi zarzuty na poparcie swojej skargi o stwierdzenie nieważności decyzji, w której Komisja uznała, że skarżąca ponosi wspólną i solidarną odpowiedzialność za zachowanie Weichert.

Po pierwsze, skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła art. 81 ust. 1 WE i art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾, gdy uznała, że skarżąca ponosi wspólną i solidarną odpowiedzialność za zachowanie Weichert, opierając się na umowie w sprawie dystrybucji i na jej pośrednim udziale w Weichert w charakterze komandytariusza (*Kommanditist*), przy czym żaden z tych elementów (rozpatrywany sam czy łącznie) nie dawał skarżącej decydującego wpływu na Weichert.

Po drugie, skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła art. 253 WE, jako że nie uzasadniła faktu, iż przypisała odpowiedzialność skarżącej będącej przedsiębiorstwem, które nie pozostawało w bezpośrednich stosunkach z Weichert.

Po trzecie, skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła prawo skarżącej do obrony, odmawiając ujawnienia stosownych dowodów.

W drugiej części skarżąca podnosi zarzuty ewentualne na poparcie swej skargi o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, w zakresie w jakim dotyczy ona zarówno skarżącej, jak i Weichert. W tej części skargi skarżąca podnosi zarzuty czwarty i piąty.

Zarzut czwarty dotyczy błędnego zastosowania art. 81 WE z uwagi na fakt, iż Komisja uznała, że Weichert uczestniczyła w uzgodnionej praktyce, której celem było ograniczenie konkurencji.

Zarzut piąty dotyczy naruszenia prawa skarżącej do obrony, jako że skarżąca nie skorzystała z prawa do przedstawienia stanowiska z uwagi na zasadniczą zmianę w sprawie prowadzonej przez Komisję zaistniałą między pismem w sprawie przedstawienia zarzutów a decyzją.

W trzeciej części skargi (również mającej charakter pomocniczy) skarżąca podnosi zarzuty o charakterze zapobiegawczym na poparcie swego żądania zmierzającego do obniżenia grzywny, na jaką skarżąca i Weichert zostały wspólnie i solidarnie skazane. Ta część obejmuje zarzuty szósty i siódmy.

W ramach zarzutu szóstego skarżąca twierdzi, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie przy określaniu wysokości grzywny, jako że nie oceniła poprawnie wagi naruszenia.

Zarzut siódmy dotyczy naruszenia art. 23 rozporządzenia nr 1/2003 i zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, z tego względu że Komisja nie uwzględniła współpracy Weichert w toku dochodzenia.

Czwarta część skargi zmierza do stwierdzenia nieważności art. 1 i 3 decyzji w odniesieniu do skarżącej w oparciu o zarzut ósmy, zgodnie z którym art. 1 i 3 decyzji skutkują błędnym zastosowaniem art. 81 WE, naruszeniem art. 7 rozporządzenia nr 1/2003 i naruszeniem art. 253 WE.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 24 grudnia 2008 r. — Dole Food i Dole Germany przeciwko Komisji**(Sprawa T-588/08)**

(2009/C 44/114)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Dole Food Company, Inc. (Wilmington, Stany Zjednoczone) i Dole Germany OHG (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciel: J.-F. Bellis, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- uchylenie lub obniżenie kwoty nałożonej grzywny;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach niniejszej skargi skarżące wnoszą o stwierdzenie — na podstawie art. 230 WE — nieważności decyzji Komisji C(2008) 5955 wersja ostateczna z dnia 15 października 2008 r. (sprawa COMP/39.188 — Banany) dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 ust. 1 WE, w której Komisja uznała, że są one odpowiedzialne za udział w uzgodnionej praktyce polegającej na koordynowaniu cen referencyjnych bananów przywożonych do ośmiu krajów członkowskich Wspólnoty położonych w Europie Północnej. Skarżące wnoszą też o uchylenie lub obniżenie nałożonej na nie grzywny.

Na poparcie żądań skarżące podnoszą dwa zarzuty.

Po pierwsze, skarżące podnoszą, że Komisja popełniła błąd, uznając, iż omawiane zachowanie stanowiło w świetle art. 81 WE ograniczenie konkurencji ze względu na cel. Skarżące twierdzą, że w rzeczywistości omawiane zachowanie polegało wyłącznie na sporadycznych bilateralnych kontaktach między importerami bananów skutkujących plotkami na rynku ogólnym i nie było częścią szerszego kartelu dotyczącego ustalania cen lub podziału rynku, a w konsekwencji nie stanowiło ograniczenia konkurencji ze względu na cel. Wspomniane kontakty miały miejsce przed ustaleniem cen referencyjnych, a zatem na etapie bardzo dalekim od etapu negocjacji rzeczywistych cen z klientami. Ponadto skarżące twierdzą, że omawiane kontakty nie miały i nie mogły mieć na celu ograniczenia konkurencji na rynku bananów, jako że ceny referencyjne nie są rzeczywistymi cenami i nie stanowią podstawy negocjacji rzeczywistych cen zielonych bananów.

Po drugie, skarżące twierdzą, że nałożona na nie grzywna jest bezzasadna, ponieważ podstawowa kwota grzywny opiera się na wartości sprzedaży dóbr, których nie dotyczy zarzucane naruszenie. Ponadto skarżące podnoszą, że grzywna jest też nieproporcjonalna z tego względu, iż podstawowa kwota grzywny została błędnie ustalona w oparciu o założenie, że omawiane zachowanie dotyczyło ustalania cen.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 17 grudnia 2008 r. — Plant i inni przeciwko Komisji**(Sprawa T-324/07) ⁽¹⁾**

(2009/C 44/115)

Język postępowania: angielski

Prezes szóstej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 247 z 20.10.2007.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 18 grudnia 2008 r. — Insight Direct USA przeciwko OHIM — Net Insight (Insight)**(Sprawa T-489/07) ⁽¹⁾**

(2009/C 44/116)

Język postępowania: angielski

Prezes szóstej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 64 z 8.3.2008.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 19 grudnia 2008 r. — iTouch International przeciwko OHIM — Touchnet Information Systems (iTouch)**(Sprawa T-347/08) ⁽¹⁾**

(2009/C 44/117)

Język postępowania: angielski

Prezes szóstej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 272 z 25.10.2008.